

ник, нагнув ся і взявши рушницю у гору, зник між корчами. Я почав пильно прислухувати ся. Крізь невгаваючий шум вітру, поблизько здвгали ся мені ледви чутиі звуки: сокира обережно цюкала по сучках, рипіли колеса, пурхала коняка.

— Куди? стій! — несподівано гремить Бірюків голос.

Другий голос закричав жалісно по заячому... Почала ся боря.

— Брешеш, брешеш, приказував Бірюк: — не втечеш..

— Я кинув с ятуда і спотикаючись на кождому кроці, прибіг до місця бійки. Біля зрубанаго дерева, на землі, порав ся побережник; він тримав під собою злодія і закручував йому руки по за спиною шнурком. Я підійшов. Бірюк підвів ся й поставив його на ноги. Я зобачив мокрого селянина, з довгою, бородою, Миршава шкапа, вкрита до половини грубою рогожею, стояла тут вкупі з возом. Побережник не мовив її слова; селянин теж мовчав і тільки крутив головою.

— Пусти його, — прошепотів я на вухо Бірюкови: — я заплчу за деревину.

Бірюк мовчки узяв коняку лівою рукою: правою він тримав злодія за пояс.

— Ну, повертай ся роззяво! — сурово промовив він.

— Сокиру он хоч візьміть, — пробурмотів селянин.

— Навіщо їй пропадати. — сказав побе-